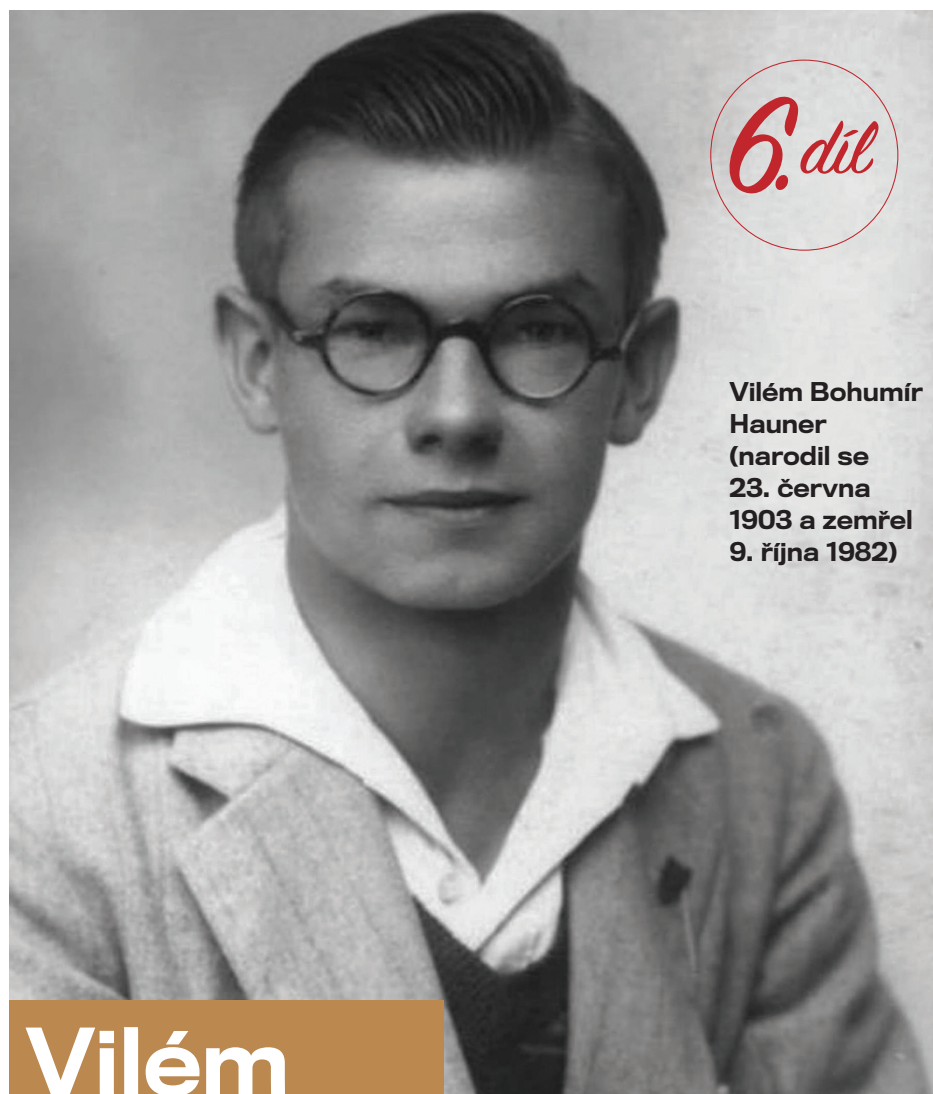

(Polo)zapomenuté příběhy

6. díl

Vilém Bohumír Hauner
(narodil se
23. června
1903 a zemřel
9. října 1982)

Vilém Bohumír Hauner

V červnu uplynulo 113 let od jeho narození. Za druhé světové války mu nacisté zavraždili v koncentračním táboře Mauthausen tátu, vojenského historika Viléma J. Haunera. O půl roku později byl za heydrichiády popraven i jeho bratr Edgar. Manželku Gertrudu chtěli nacisté sterilizovat. Když se po okupaci v roce 1968 nevrátil ze studií v Anglii jeho syn Milan, dostala se pod komunistický dozor

i rodina jeho druhého syna Rolanda. I přes nepřízeň osudu se Vilém Bohumír Hauner stal pozoruhodnou osobností mezi neslyšícími v Československu. Je jedním ze dvou českých neslyšících, kteří mají své heslo na Wikipedii. A jediný, kdo je pohřben na Vyšehradském hřbitově mezi významnými Čechy.

Ač Vilém (Váva) po meningitě ohluhl, přesto se naučil dobře anglicky, francouzsky a německy. Vystudoval uměleckou knižní vazbu na státní grafické škole a po studijních pobytech v Paříži a Londýně měl vlastní knihařskou dílnu v pražských Dejvicích. V roce 1932 založil v Praze tenisový klub neslyšících

LATECH (Lawn Tennis Club Hluchých). O dva roky později navštívil Gallaudetovu univerzitu v USA. Ve stejném roce založil Československý sportovní svaz hluchoněmých a stal se jeho prvním výkonným generálním sekretářem. Roku 1935 se jako náš jediný zástupce v roli sportovního novináře zúčastnil deaflympiády v Londýně. Zde poznal svou budoucí manželku Gertu.

Haunerův životopis je podrobně zpracován v Průvodci od doc. Jaroslava Hrubého, na Wikipedii, v článku RNDr. Brožíka (Gong 3/1985) i prof. Milana Haunera o Gertě Haunerové (Speciální pedagogika 1/2014, s. 41-59).

Požádal jsem o sepsání krátké vzpomínky na pana Haunera dva muže, kteří ho znali nad jiné nejlépe. Slyšícího syna Milana Haunera, profesora historie na Univerzitě ve Wisconsinu a RNDr. Josefa Brožíka, neslyšícího publicistu.

PROFESOR HAUNER VZPOMÍNÁ

Aby mohl lépe pochopit svět slyšících, tatínek usiloval o přesnost a pořádek. Obojí potřeboval pro výkon svého povolání uměleckého knihaře, ale také aby se mohl spolehlivě pohybovat na cestě do práce a zpátky domů, jezdit a přestupovat vlakem a tramvají nakupovat a další. Schovával si úctenky z denních nákupů a hlavně tramvajové jízdenky. Na jednu hromádku označenou „60 haléřů“ ukládal svoje a mamčininy jízdenky, dětské zase na 30haléřovou. Na konci měsíce pak každou hromádku nadepsal měsícem a rokem a převázal hedvábnou nití. Když jsem ho viděl, jak na konci roku provádí „inventuru“ a pracně rozbaluje a přepočítává každý balíček zvlášť, snažil jsem se mu navrhnout daleko rychlejší a jednodušší postup na přepočítání. Ale kdepak. Trval na svém. Tak to dělal už léta. Nenechal si to